ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΔΡΧ. 1.

ΤΕΤΡΑΣΕΛΙΔΟΣ

ΑΘΗΝΑΙ ΕΤΟΣ 7ον ΑΡ. 4234

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΣΤΕΦ. Ι. ΠΕΣΜΑΖΟΓΛΟΥ

ΓΡΑΦΕΙΑ
Στοὰ Πεσμαζόγλου. Τηλ. : 5-01 καὶ 21

ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ		ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ	
Ἐτησία	Δρ. 380	Ἐτησία	Δολλ. 10
Ἑξάμηνος	» 200	Ἀμερικῆς	Δολλ. 15
Τρίμηνος	» 100	Γερμανίας	Μ. 50

Η ΠΡΩΪΑ

ΙΚΟΣΙΤΕΤΡΑΩΡΟΥ

Βασιλείου Ἱερομάρτυρος

Ο ΚΑΙΡΟΣ
Θερμ. μεγ. 21.1, ἐλαχ. 7.5. Ὑγρ. μετρία. Ἄνεμοι: μέτριοι. Θάλασσα: Ἰόνιον σχεδὸν γαληνιαία.
ΒΑΡΟΜΕΤΡΟΝ 761.5

ΟΧΙ ΑΥΤΗΝ ΤΗΝ ΔΙΑΛΕΚΤΟΝ

Ξαλισμένοι ἀπὸ τὴν παλίρροιαν τῶν διαθέσεων τοῦ κ. Βενιζέλου οἱ δημοσιογραφικοὶ του ἀκόλουθοι ἀναμέλπουν ἀρθρογραφικὰ ἀσμάτια τῆς περιστάσεως εἰς τὸν ἑξῆς τόνον:

«Ὁ κ. Βενιζέλος ποτὲ δὲν ἐβεβαίωσεν ὁριστικῶς ὅτι θὰ παραιτηθῇ. Οὕτως ἡ ἄλλως, ἡ αἰρεσις ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἐξῆρτησε τὴν παραίτησίν του δὲν φαίνεται πληρουμένη. Οἱ ξένοι μᾶς δίδουν ἐπὶ περίπου ἐξηπτόσαμεν... Εἰς ἐπιμέτρον, ὁ γνωστὸς τραπεζίτης τοῦ Λονδίνου φέρεται πρόθυμος νὰ χορηγήσῃ ἀμέσως μέρος τῆς προκαταβολῆς. Ἀλλ' ἐπειδὴ ἐπ' ἀμέσου ἀκόμη δυσκέρειαι πρὸς ὑπερνίκησιν, ὁ κ. Βενιζέλος θὰ ἐπιδιώξῃ τὴν ἔνωσιν τοῦ πολιτικοῦ κόσμου».

Μὲ ἄλλας λέξεις, ὁ κ. Βενιζέλος σκέπτεται τώρα νὰ μὴ παραιτηθῇ, ἀλλὰ νὰ ἐπιδιώξῃ ἐκ συγκαταβάσεως, τρόπον τινά, νὰ προσλάβῃ εἰς τὴν κυβέρνησίν του καὶ ἀντιπροσώπους τοῦ ἄλλου πολιτικοῦ κόσμου. Ἡ νέα αὐτὴ τροπὴ τῶν προθωπουργικῶν διαθέσεων τῆς τελευταίας στιγμῆς ἐξηγεῖται ἀρκετὰ σαφῶς, μὲ ὡμὴν ἐγωκεντρικὴν αὐταρέσκειαν, εἰς χθεσινὸν κύριον ἄρθρον τῆς μιᾶς ἐκ τῶν δύο πρωϊνῶν βενιζελικῶν ἐφημερίδων, τοῦ ὁποίου ἡ ἐπίσημος πατρότης καταφαίνεται εὐκρινέστατα ἐκ πρώτης ἔψεως.

Εἰς αὐτὸ ὁ κ. Βενιζέλος λησμονῶν ὅτι αὐτὸς κρίνεται σήμερον ἀπὸ τὸν Ἑλληνικὸν λαόν, ὅτι αὐτὸς εἶνε ὁ μόνος ὑπόλογος διὰ τὸ ἡμερινὸν κατάντημα τῆς τετραετοῦς διακυβερνήσεώς του, ἀπειράται, μὲ τὴν ἰδιάζουσαν εἰς αὐτὸν σοφιστικὴν εὐστροφίαν, ἡ ὁποία ἀποτελεῖ τὸ μᾶλλον ἔκτυπον χαρακτηριστικόν του, νὰ παραστήσῃ ὡς ἀντιμετωπίζοντας τὸ λαϊκὸν κριτήριον τοὺς πολιτικοὺς ἀντιπάλους του —ἰδίως τὸ Λαϊκὸν κόμμα. Καὶ λυπεῖται —λέγει— διότι αὐτὸ τὸ κόμμα «χάνει τόσον παταγωδῶς μίαν μοναδικὴν εὐκαιρίαν» διὰ νὰ δείξῃ ὅτι θέλει νὰ προσφέρῃ ὑπηρεσίαν εἰς τὴν χώραν. Καὶ ἐγκαλεῖ, ὁ μόνος δεσίλογος αὐτὴν τὴν στιγμὴν, τὸ Λαϊκὸν κόμμα διότι δὲν σπεύδει μετὰ προθυμίας νὰ συμμερισθῇ τὰς εὐθύνας του καὶ, ἐν τέλει, αὐτεδιαφημίζεται κατὰ τρόπον ἀξιοθρήνητον μέσα εἰς τὴν περιέλευσιν αὐτὸν πραγματικότητα. «Ὁ κ. Βενιζέλος —πιστοποιεῖ περὶ ἑαυτοῦ— εἶνε πάντοτε ὁ ἀπόλυτος κύριος τῆς καταστάσεως ἐν μέσῳ ἑνὸς πλήθους πολιτικῶν πράγματι ἀπηλπισμένων, ἀναποφασίστων, ἀγνοούντων τί ἀκριβῶς πρέπει νὰ πράξουν, τί ἀκριβῶς ἀξιεῖ ἀπὸ αὐτοὺς ἡ σοβαρότης τῆς στιγμῆς. Εἶνε ὁ μόνος κάτοχος τῶν νεύρων του καὶ τῆς διανοίας του...» Καὶ εἰς αὐτὸν τὸν τόνον ὁ ἐπίσημος ἀρθρογράφος τερματίζει τὸ πρωτοφανὲς διὰ τὴν τόσην ἔλλειψιν ἀντιλήψεως καὶ τῆς καταστάσεως καὶ τῆς ἰδικῆς του θέσεως ἄρθρον του.

Αὐτὴ ἡ διάλεκτος πρέπει ν' ἀφεθῇ κατὰ μέρος. Δὲν ἀρμόζει ἡ διάλεκτος τοῦ αὐθέντου καὶ τοῦ τιμητοῦ τῶν ἄλλων εἰς τὰ χείλη, τὰ ὁποῖα μέχρι τῆς χθές ἀκόμη ὡμίλουν περὶ θριάμβων καὶ ἐφευνάκιζον τὸν λαὸν αὐτὸν μὲ τὰς παιδαριωδίας ἀστηρίκτου αἰσιοδοξίας καὶ φιλάδελφου αὐτοεπειδήσεως. Ὁ κ. Βενιζέλος, ἄλλως τε, καὶ τὸ περιβάλλον του καὶ κατ' αὐτὴν ἀκόμη τὴν κρίσιμον καὶ σοβαρωτάτην στιγμὴν ἐξακολουθοῦν νὰ φενακίζουν ὁσους ἔχουν ἀκόμη ἔρεξιν νὰ τοὺς πιστεύουν. Οὕτω, πρὸ τριῶν ἡμερῶν ἐφευρέθη ἡ βεβαίωσις ὅτι τὰ ἑλληνικὰ αἰτήματα ἱκανοποιοῦνται ἀπὸ τὴν Δημοσιονομικὴν Ἐπιτροπὴν κατὰ τὰ ἐννέα δέκατα καὶ ὅτι ὁ κ. Χάμπρο μᾶς δίδει, «εἰς ἐπίμετρον» προκαταβολὴν 370 χιλιάδων λιρῶν στερλινῶν ἀμέσως, ὥστε νὰ αἴρεται ἡ προϋπόθεσις, ὑπὸ τὴν ὁποίαν θὰ παρητεῖτο ὁ κ. Βενιζέλος. Ἀλλ' αἱ ἐκ Παρισίων χθεσιναὶ τηλεγραφικαὶ πληροφορίαι τῆς κυβερνητικῆς συναδέλφου «Ἑστίας», παρουσιάζουν τὴν πραγματικὴν κατάστασιν ἔλως διάφορον. Ἡ Δημοσιονομικὴ θὰ ζητήσῃ ἀπὸ τὴν κυβέρνησιν νὰ τηρήσῃ μυστικότητα ἐπὶ τῆς ἀνακοινωθησομένης ἀποφάσεώς της, διότι αὐτὴ θὰ περιλαμβάνῃ παρατηρήσεις ἐπὶ τῆς οἰκονομικῆς της πολιτικῆς καὶ συστάσεις οἰκονομιῶν διὰ συγχωνεύσεως ὑπουργείων κλπ. Ὡς πρὸς δὲ τὴν ἄμεσον παροχὴν τῶν 370 χιλιάδων λιρῶν ἐκ μέρους τοῦ οἴκου Χάμπρο, ὁ ἀνταποκριτὴς τῆς «Ἑστίας» διευκρινίζει ὅτι ὁ κ. Μαρῆς συνωμίλησε μόνον μὲ τὸν Χάμπρο υἱόν, ἐνῷ ὁ Χάμπρο πατὴρ ποιεῖται τὰς διατριβάς του εἰς τὴν ὁμιχλώδη Σκωτίαν, καί, κατὰ συνέπειαν, τίποτε δὲν εἶνε ἀκόμη βέβαιον καὶ ἐριστικὸν οὔτε ὡς πρὸς τὸ σημεῖον αὐτό.

Ὁ κ. Βενιζέλος ἐφείλει νὰ ἐγκαταλείψῃ διὰ παντὸς πλέον τὸν ὑψηλὸν τόνον τῆς φωνῆς, τὸν ὁποῖον ἐσυνήθιζεν ἕως τώρα. Ὀφείλει νὰ μὴ λησμονῇ οὔτε μίαν στιγμὴν ὅτι, εἰσπηδήσας ἀπὸ μίαν ἀπεχὴν ἐκ τῆς πολιτικῆς, τὴν ὁποίαν ὤμνυεν ὁριστικὴν καὶ ἀνέκκλητον, εἰς τὴν πολιτικὴν κενίστραν, παραμερίσας τὴν τότε κυβέρνησιν, μεταβαλὼν αὐθαιρέτως τὸ ἐκλογικὸν σύστημα, κατέκτησε τὴν ἀρχὴν, ἐνήργησεν ἐκλογὰς ἐπαγγελθείς νὰ κάμῃ τὴν Ἑλλάδα ἀγνώριστον ἐντὸς τετραετίας, ἐκυβέρνησε μονοκρατορικῶς χωρὶς κανὲν πρόκεμμα αὐδαμέβεν, ἐθεσηθὴν πάντοτε πατριωτικώτατα εἰς ἕλα τὰ γενικὰ ζητήματα τῶν τοῦς πολιτικοὺς ἀντιπάλους του καὶ σήμερον, κατέπιν ἀπερισκέπτου καὶ τυφλωττούσης πρὸς τὴν πραγματικότητα πολιτικῆς, εὑρίσκεται εἰς τὴν κατάστασιν, εἰς τὴν ὁποίαν εὑρίσκεται— ἀτυχῶς ἐχι μένον αὐτός, ἀλλὰ καὶ ἡ Χώρα αὐτή, ἡ ὁποία πρὸ τετραετίας τοῦ ἐνεπιστεύθη τὰς τύχας της.

Αὐτὰ σκέπτεται ἡ Ἑλληνικὸς λαὸς σήμερον. Ἰσως κυριαρχες αὐτές, ἀξιεῖ σεμνοτέραν στάσιν καὶ χαμηλοτέραν γλῶσσαν ἀπὸ τοὺς ὑπευθύνως κυβερνήσαντας ἕως σήμερον, οἱ ὁποῖοι στερεοῦνται ἤδη τοῦ δικαιώματος τοῦ νὰ λαλοῦν ὡς ἐλάλουν, πρὸ πάντων τοῦ νὰ κρίνουν περὶ τῶν ἄλλων, ἐνῷ αὐτοὶ εἶνε εἰ μένοι κρινόμενοι. Μένον ὑπὸ τὴν ὄρον αὐτὸν δύνανται οἱ σήμερον κυβερνῶντες νὰ ὁμιλοῦν περὶ κενῆς συμπράξεως τοῦ πολιτικοῦ κόσμου διὰ τὴν ἀντιμετώπισιν τῶν κλπ. λυσεων. Καὶ εἶνε χρήσιμον νὰ μὴ λησμονοῦν ὅτι εἶνε πλέον ἀπολύτως ἀδύνατον νὰ ἐξακολουθήσῃ ὁ κ. Βενιζέλος νὰ εἶνε ὁ κύριος πολιτικὸς ρυθμιστὴς τῆς καταστάσεως.

Ἡ ἑκατονταετηρὶς τοῦ Γκαῖτε

Ὁ σοφὸς τῆς Βαϊμάρης

Ὀλίγα διὰ τὴν ζωήν του καὶ τὸ ἔργον του

Σήμερον ἀρχίζουν ἐν Γερμανίᾳ αἱ ἑορταὶ ἐπὶ τῇ ἑκατονταετηρίδι ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ Γκαῖτε, ἐπισυμβάντος ἐν Βαϊμάρῃ τὴν 22 Μαρτίου 1832. Ὁ Γκαῖτε, ὁ διαπαιδαγωγήσας τὸν μεγάλον γερμανικὸν λαόν, εἶνε ἀπὸ τὰς τεραστίας ἐκείνας φυσιογνωμίας, αἱ ὁποῖαι σπανίως ἀναφαίνονται εἰς τὸ πέρασμα τῶν αἰώνων καὶ κατορθώνουν νὰ περικλείσουν ἐντὸς τῆς προσωπικότητός των τὴν ὑψηλοτέραν ἔκφρασιν τῶν πόθων καὶ τῶν παλμῶν μιᾶς ὁλοκλήρου ἐποχῆς.

Υἱὸς πατρικίου τῆς Φραγκφούρτης —ἐλευθέρας πόλεως— γεννηθεὶς τῷ 1749, ἔδειξεν ἀπὸ πολὺ μικρὸς, ὅτι ἦτο προωρισμένος διὰ τὴν δόξαν καὶ τὴν πνευματικὴν κυριαρχίαν. Ὁ ἴδιος ἀργότερα περιέγραψε τὰ πρῶτα χρόνια τῆς ζωῆς του καὶ τὴν νεανικήν του δράσιν εἰς τὸ ἔργον του «Ποίησις καὶ Ἀλήθεια», ἐλευθέρως γραμμένην αὐτοβιογραφίαν ἐν ἐν τῇ ὁποίᾳ κύριον τοῦ συγγραφέως μέλημα εἶνε ἡ ἔκφρασις τοῦ ἑαυτοῦ του, ἀδιάφορον ἄν πρὸς τοῦτο χρησιμοποιεῖται ἡ φαντασία πρὸς ἐπίρρωσιν καὶ ἐξιδανίκευσιν τῆς πραγματικότητος. Πολὺ μικρὸς, κατεχόμενος ἀπὸ ἀσυγκράτητον ἔλξιν πρὸς τὴν φύσιν καὶ τὸ μυστήριόν της, ἔστησε βωμὸν μέσα εἰς τὸ δωμάτιόν του καὶ προσέφερε πρὸς τὴν ἄγνωστον δύναμιν, ἡ ὁποία ἠσθάνετο νὰ τὸν περιβάλλῃ, καρποὺς καὶ κλάδους δένδρων ὡς προσφοράν. Εἶχε τὸ εὐτύχημα νὰ εἶνε πλούσιος, οἱ δὲ γονεῖς του ἰδιαιτέρως ἐφρόντισαν τὴν παίδευσίν του. Ἀπὸ τὸν πατέρα του, ἕνα τῶν ἀρχόντων τῆς Φραγκφούρτης, τῶν μεγαλοαστῶν τῆς ἐλευθέρας αὐτῆς γερμανικῆς πόλεως, ἐδιδάχθη καὶ ἐκληρονόμησεν, ὅπως τονίζει ἕνα ποίημά του, τὴν αὐστηρὰν ἐνατένισιν τῆς ζωῆς, ἀπὸ δὲ τὴν μητέρα του, τὴν ὁποίαν ἐλάτρευε, ἀπέκτησε τὴν φαιδρότητα καὶ τὴν διάθεσιν πρὸς τὴν ποίησιν.

Ἠγεμονικὴ φύσις, ἐκυριάρχει των μικρῶν συντρόφων του, διὰ τοῦ πνεύματός του. Συχνὰ ἱστοροῦσεν εἰς τοὺς συνομιλήκους του παραμύθια τῆς ἰδίας του ἐφευρέσεως. Ἡ ἀχαλίνωτος φαντασία του, ἀνεπτυγμένη ἐνωρίτατα, τὸν ἔκαμνε νὰ γεμίζῃ τὴν ζωὴν καὶ τὴν φύσιν μὲ δυνάμεις καὶ πνεύματα μορφοποιημένα. Εἶνε γνωστὸν, πόσην ἐντύπωσιν τοῦ ἔκαμε κάποτε μία παράστασις τοῦ μύθου τοῦ «Φάουστ» εἰς θέατρον ἀνδρεικέλων, λέγεται δὲ ὅτι ἀπὸ τότε τὸ θέμα αὐτὸ τὸν συνεκλόνισε μέχρι σημείου τοιούτου, ὥστε νὰ θέσῃ ἀσυναισθήτως ἴσως τὰς πρώτας βάσεις τοῦ ἀριστουργήματός του. Πάντως, ὁ «Φάουστ» ἤρχισε νὰ γράφεται ἀπὸ τὸν Γκαῖτε, πρὶν συμπληρώσῃ ὁ ποιητὴς τὸ εἰκοστὸν ἔτος τῆς ἡλικίας του, ὁ ἴδιος δὲ οὐδέποτε κατώρθωσε νὰ καθορίσῃ πότε ἀκοιβῶς τοῦ ἐγεννήθη ἡ ἰδέα τοῦ ἔργου αὐτοῦ. Τὸ περίφημον λ. χ. ἐπεισόδιον τῆς Γκρέτχεν, τῆς Μαργαρίτας, εὑρίσκεται εἰς ἀμεσον σχέσιν μὲ κάποιαν ἐρωτικὴν περιπέτειαν, τὴν ὁποίαν εἶχεν ὁ ποιητὴς εἰς ἡλικίαν δεκαπέντε ἐτῶν ἐν Φραγκφούρτῃ, κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν τελετῶν τῆς στέψεως τοῦ Αὐτοκράτορος Ἰωσὴφ τοῦ Β'. Γκρέτχεν ὠνομάζετο καὶ τὸ κορίτσι ἐκεῖνο, τοῦ ὁποίου τὴν γλυκεῖαν μελαγχολίαν καὶ τὴν τρυφερότητα περιγράφει μὲ ἀφάνταστον γοητείαν ὁ ποιητὴς εἰς τὴν αὐτοβιογραφίαν του. Κατὰ τὰς ἀρχὰς δὲ τοῦ αἰῶνός μας ἀνεκαλύφθη τυχαίως ὁ «Urfaust», ἡ ἀοχικὴ σύλληψις τοῦ δραματικοῦ αὐτοῦ ποιήματος, τὸ πρῶτον χειρόγραφον, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐγράφη προχείρως, εἰς πεζόν, τὸ ἀριστούργημα.

Ὁ Γκαῖτε, μολονότι ἐνωρίτατα ἀνεκάλυψεν ἐντός του τὴν ποιητικὴν κλίσιν του, ἐσπούδασε νομικὰ ἐν Λειψίᾳ κατ' ἀρχὰς, καὶ ἀργότερα ἐν Στρασβούργῳ. Φοιτητὴς ἀκόμη ἐξέδωσε τὸν πρῶτον τόμον ποιημάτων του, ὁ ὁποῖος, καίτοι ἐπηρεασμένος πολὺ ἀπὸ τὴν ἐλαφρὰν καὶ κομψὴν τεχνοτροπίαν τῆς ἐποχῆς, παρέχει δείγματα τῆς ἰσχυοᾶς ἀτομικότητος τοῦ ποιητοῦ, καὶ τῆς τόσεώς του ὅπως ἀναπλάσῃ τὴν γλῶσσαν καὶ ὑπερνικήσῃ τὸν ζυγὸν τοῦ ὁοθολογισμοῦ τοῦ 18ου αἰῶνος. Ἐπίσης ἐν Λειψίᾳ ἤρχισε νὰ γράφῃ τὰ πρῶτα κομψὰ δραμάτιά του, μιμήσεις τοῦ γαλλικοῦ ὕφους τῆς ἐποχῆς. Ἀλλ' ἐν Στρασβούργῳ ἰδίως, ὅπου τὸν κατασυγκινεῖ ἡ μελέτη τῆς γοτθικῆς μητροπόλεως καὶ ἀφοῦ γνωρίζεται μὲ τὰ μεγάλα πνεύματα τοῦ καιροῦ του, ἰδίως μὲ τὸν λαογράφον, κριτικὸν καὶ ποιητὴν Χέρντερ, κατορθώνει ν' ἀνεύρῃ τὸν ἑαυτόν του καὶ νὰ αἰσθανθῇ ὅλην τὴν δύναμιν ποὺ τοῦ ἐχάρισεν ἡ φύσις. Καταπληκτικὴ εἶνε ἡ ζωτικότης του καὶ ἡ ὁρμὴ του, ἀσίγαστος ὁ πόθος του, ὁ ἐνυπάρχων ἄλλως τε καὶ εἰς τὸν πρῶτον «Φάουστ», νὰ περικλείσῃ, εἰ δυνατὸν, ὅλην τὴν φύσιν μέσα του, νὰ γευθῇ ὅλας τὰς ἀπολαύσεις. Κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην, ὁ νέος αὐτὸς, μὲ τὰ

μεγάλα καστανὰ μάτια, μὲ τὸ ἐμπνευσμένον ὕφος, ἐμποιεῖ τεραστίαν ἐντύπωσιν εἰς ὅλους ὅσοι τὸν γνωρίζουν. Ὁ ἴδιος δέ, ὁμιλῶν ἀργότερα εἰς ἕνα γραμματέα του Ἔκορμαν περὶ τῶν χρόνων αὐτῶν, τονίζει, ὅτι τότε ἠσθάνετο ἀνάγκην ἀπὸ τὸν ἑαυτόν του πᾶσαν ποιητικὴν προσφορὰν καὶ τοῦ παρείχετο ἀμέσως. Ἐν τῷ μεταξὺ ἔγραφε ἔν καὶ δύο τραγικὰ φύλλα ἡμερησίως. Ἡ ὁρμὴ αὕτη τῆς νομικῆς, προσεπάθησε νὰ ἀναχαιτίσῃ ἐπὶ τινα χρόνον, ἀλλ' ἡ ποιητικὴ ἐντολή του ἀπεδείχθη ἰσχυροτέρα τῆς θελήσεώς του καὶ ἐπεβλήθη τελικῶς εἰς αὐτὸν τὴν κατάρτισιν. Μετὰ δὲ καὶ 25 ἔτῶν γράφει τὴν τραγῳδίαν «Γκαῖτε φὸν Μπερλιχίνγκεν πλήρες ἀθανασίων λυρικῶν ποιημάτων καὶ τὸν «Βέρθερον». Ἡ συγγραφὴ τοῦ «Βερθέρου» εἶνε ἡ ἀπολύτρωσις τοῦ ποιητοῦ ἀπὸ τὴν ἀτυχῆ ἔρωτα. Ἡ φύσις τοῦ ἔχαρισε τὸ θεῖον δῶρον, νὰ ὑπερνικᾷ τὴν ζωὴν διὰ τῆς φαντασίας. Ἡ λίαν ἡ πύρινη ψυχή του ἐξεύρεται εἰς ποίησιν, καὶ ὁ πόνος, ἡ θλῖψις τῆς σαρκὸς, πνίγεται μέσα εἰς πνευματικὴν αἴγλην. Ταὐτοχρόνως, τὴν ἰδίαν ἐποχὴν, ὁ Γκαῖτε ἀποπερατώνει τὰς περισσοτέρας σκηνὰς τοῦ πρώτου μέρους τοῦ «Φάουστ», ὁλόκληρον δηλαδὴ τὴν ἀρχὴν τῆς τραγῳδίας —ἐκτὸς τῆς ἀφιερώσεως καὶ τῶν δύο προλόγων—, καθὼς καὶ ὁλόκληρον τὸ ἐπεισόδιον τῆς Μαργαρίτας.

Ἡ φήμη του ὀγκοῦται. Θεωρεῖται, καὶ δικαίως, ὡς ἡ μεγαλυτέρα ἐλπὶς τῆς Γερμανίας. Τότε καλεῖται ὑπὸ τοῦ δουκὸς τῆς Βαϊμάρης εἰς τὴν πρωτεύουσάν του, ὅπου εἶνε συγκεντρωμένα τὰ καλύτερα πνεύματα τῆς ἐποχῆς, ὁ Χέρντερ, ὁ Βήλαντ καὶ ἄλλοι. Καὶ ἄρχεται ἡ νέα περίοδος τῆς γκαιτικῆς δημιουργίας. Ὁ νέος, ὁ ἀχαλίνωτος, ὁ ἀκάθεκτος, ὁ αἰσθανόμενος ὑπερεκχειλίζουσαν τὴν τιτανικὴν του ζωτικότητα, εὑρίσκεται ἀποτόμως ἐντὸς αὐλικοῦ περιβάλλοντος ἀριστοκρατικοῦ, «ἐξημερωμένου», ἐν μέσῳ αὐλῆς, ἡ ὁποία προσεπάθει νὰ πραγματώσῃ τὸ ὡραῖον ἰδανικὸν τοῦ 18ου αἰῶνος, τῆς «πεφωτισμένης μοναρχίας». Πλήρης ἀναστάτωσις προκαλεῖται εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ ποιητοῦ. Προσπαθεῖ πλέον νὰ γνωρίσῃ καὶ νὰ ἐκφράσῃ τὴν «κοινωνικότητα» ἀπὸ τὴν εὐγενεστέραν καὶ ὑψηλοτέραν ἐκδήλωσίν της, ὁ δὲ ἔρως του προς τὴν κυρίαν φὸν Στάϊν τοῦ παρέχει ἀφορμὴν νὰ συλλάβῃ τὸν δεύτερον τύπον γυναικὸς, ὁ ὁποῖος κυριαρχεῖ εἰς τὰ περισσότερα ἔργα του: ὄχι δηλαδὴ τὸ ἀθῶον, ζωτικὸν, ἁπλὸ κορίτσι, τὸ πλημμυρισμένο ἀπὸ ἀγάπην καὶ ἀφοσίωσιν —τὴν Μαργαρίταν, τὴν Μινιὸν, τὴν Ὀτιλίαν—, ἀλλὰ τὴν γυναῖκα, ἡ ὁποία μὲ τὸ ἠθός της, τὴν ἤρεμον ἐγκαρτέρησιν καὶ τὴν ψυχικὴν γενναιότητά της, γίνεται ὁδηγὸς, παράδειγμα, σύμβουλος τοῦ ἀνδρὸς, καὶ μὲ τὴν γοητείαν τῆς ἠθικῆς της ἀριστοκρατικότητος στομώνει τὰ πάθη τῶν ἀνδρῶν καὶ ἐπουλώνει τὰς πληγάς των —Ἰφιγένεια, Πριγκήπισσα κ.λπ. Σχεδιάζει εἰς πεζὸν δύο ἀριστουργήματά του, τὴν «Ἰφιγένειαν ἐν Ταύροις» καὶ τὸν «Τορκουάτον Τάσσον». Τὸ πρῶτον ἐπαίχθη ἐν Βαϊμάρῃ, πρωταγωνιστήσαντος τοῦ Γκαιτε, εἰς αὐλικὴν ἑορτὴν, ὅπου καὶ ὁ νεαρὸς δοὺξ Ἔλαβε μέρος, παίξας τὸν Πυλάδην! Τὸ δεύτερον ἔμεινεν ἐπὶ πολὺ ἠμιτελές.

Νέαν μεταβολὴν προκαλεῖ εἰς τὸν Γκαῖτε ἡ ἐν Ἰταλίᾳ διαμονή του. Ἐν Ρώμῃ ἔγραψε σκηνάς τινας τοῦ «Φάουστ» —Μαγειρεῖον μαγίσσης, Δάσος καὶ Σπήλαιον— ἐστιχοποίησε τὴν «Ἰφιγένειαν», συνέθεσε πολλὰς ρωμαϊκὰς ἐλεγείας, καὶ ἤρχισε νὰ γράφῃ τὸν «Γουλιέλμον Μάϊστερ», τὸ ἀντίστοιχον πρὸς τὸν «Φάουστ», ἀλλ' εἰς μυθιστορηματικὸν ὕφος γραμμένον ἀριστούργημά του. Ἅμα τῇ ἐπανόδῳ του εἰς Βαϊμάρην διορίζεται ὑπουργὸς τοῦ δουκάτου, διευθυντὴς τοῦ θεάτρου τῆς πόλεως, καὶ ἀρχίζει τότε ἡ γόνιμος εἰς λογοτεχνικὴν ἐργασίαν φιλία του μὲ τὸν Σίλλερ. Ἡ προσωπικότης του ἀρχίζει τότε νὰ γίνεται αἰσθητὴ, ὄχι μόνον ἐν τῇ πατρίδι του, ἀλλ' εἰς ὅλον τὸν πολιτισμένον κόσμον. Ὁ Γκαῖτε εἶνε πλέον τὸ ἐκλεκτὸν τέκνον μιᾶς ἐποχῆς, ἡ ὁποία ὀργᾶ πρὸς τὰ μαθήματα. Παρ' ὅλην τὴν καταπληκτικὴν ποιητικὴν μεγαλοφυΐαν του, θεωρεῖ τὴν ποίησιν ὡς ἕνα ἀπὸ τοὺς πολλοὺς τρόπους ἐκδηλώσεως τῆς ἀτομικότητός του. Γράφει ἀκόμη τὸν «Φάουστ», συμπληρώνει τὸν «Τορκουάτον Τάσσον», ἀποπερατώνει τὸ πρῶτον μέρος τοῦ «Γουλιέλμου Μάϊστερ», ἐργάζεται ὡς κριτικὸς, ἐκδίδει περιοδικὸν μὲ τὸν Σίλλερ, καυτηριάζει μὲ τὰ σατυρικώτατα «Ξένιά» του τοὺς λογογράφους τῆς ἐποχῆς του, ἀλλὰ ταὐτοχρόνως ἐπιδίδεται εἰς φυσιολογικὰς μελέτας. Τὸ ἀνήσυχον πνεῦμά του ἐρευνᾷ τὸ μυστικὸν τῶν φυτῶν, τῶν ὀρυκτῶν, καὶ πρὸ παντὸς τῶν χρωμάτων. Ἡ περὶ χρωμάτων θεωρία του δίδει νέαν ἐντελῶς τροπὴν εἰς τὰ μέχρι τοῦδε πιστευόμενα, αἱ κραγιονοσκοπικαὶ μελέται του προετοιμάζουν τὴν δαρβινικὴν περὶ ἐξελίξεως θεωρίαν. Ἐνδιαφέρεται διὰ πᾶσαν προσπάθειαν τῶν ἀνθρώπων πρὸς κυριαρχίαν ἐπὶ τῆς φύσεως, ποθεῖ νὰ ἴδῃ τοὺς ἀνθρώπους ἀνοίγοντας διώρυγα εἰς τὸ Σουὲζ καὶ διώρυγα εἰς τὸν Παναμᾶν. Τόσον πλήρως συλλαμβάνει τὴν ἐποχήν του, ὥστε γίνεται ὁ ποοφήτης της.

Καὶ τὸ ἀριστούργημά του, ὁ «Φάουστ» συνθέτει τὴν σύλληψιν αὐτὴν τοῦ σημερινοῦ ἀνθρώπου, τοῦ οὐδέποτε ἐφησυχάζοντος, τοῦ ἀνθρώπου, τοῦ ὁποίου ἡ σωτηρία καὶ ἡ ἀπολύτρωσις εἶνε ὁ ἀέναος πόθος πρὸς τελειοποίησιν, ἡ διαρκὴς ἀνανέωσις τοῦ ἐνδιαφέροντός του, ἡ συνεχὴς τάσις πρὸς τὸ ἀνώτερον, ἀνεξαρτήτως ἀπὸ τὰ τυχὸν παρασταθμήματα, διότι ὁ ἀγαθὸς ἄνθρωπος «μέσα εἰς τὴν σκοτεινὴν ὁρμὴν του, ἔχει συνείδησιν τοῦ ὀρθοῦ δρόμου». Ἡ συναίσθησις αὐτὴ εἶνε ἡ ὀλυμπία γαλήνη τῆς φιλοσοφίας του. Τρεῖς θρησκείας πιστεύει, ὅπως ὁμολογεῖ εἰς τὸ δεύτερον μέρος τοῦ Γουλιέλμου Μάϊστερ: τὴν λατρείαν πρὸς ὅ,τι στέκει ὑψηλότερά μας —ἐθνικὴ θρησκεία— τὴν φιλοσοφικὴν θρησκείαν, δηλαδὴ τὴν προσπάθειαν τῆς γνώσεως, καὶ τέλος τὴν χριστιανικὴν θρησκείαν, τὸν σεβασμὸν πρὸς ὅ,τι εἶνε κατώτερόν μας, πρὸς τὴν ταπεινότητα, τὴν φτώχειαν, τὸν ἀνθρώπινον πόνον. Ὁ Γκαῖτε, ὑψηλὸν σύμβολον ὁλοκλήρου ἐποχῆς. εἶνε τὸ ἄτομον, τὸ ὁποῖον ἀναδημιουργεῖ τὸν κόσμον μὲ τὸ πνεῦμά του καὶ εὑρίσκει τὴν λύτρωσίν του εἰς τὴν πνευματικὴν ἐνασμόνισιν τῶν φαινομένων τῆς ζωῆς. «Ὅλα τὰ φαινόμενα εἶνε ἁπλὰ σύμβολα», νοάφει περατώνων, εἰς ἡλικίαν 82 ἐτῶν, τὸ δεύτερον μέρος τοῦ «Φάουστ». Σύμβολα περικλείοντα τὴν ἰδέαν τοῦ αἰωνίου.

Χ.

Καταπληκτικὴ ἐφεύρεσις

Τὰ μουσικὰ κύματα τοῦ κ. Μαρτενὸ

Πῶς τὰ ἐξηγεῖ ὁ καθηγητὴς κ. Δ. Χόνδρος

Τὸ ἀπόγευμα τῆς Κυριακῆς εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ Ὠδείου Ἀθηνῶν καὶ ἐνώπιον στενοῦ κύκλου προσκεκλημένων ἐπέδειξεν ὁ κ. Μαρτενὸ τὸ ἠλεκτρομουσικὸν ὄργανόν του. Ἡ καθαρῶς μουσικὴ αἰσθητικὴ ἀπόλαυσις, ὀφειλομένη καὶ εἰς αὐτὸ τοῦτο τὸ ὄργανον ὡς μέσον ἐκφράσεως μουσικῶν στοχασμῶν ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν ἄκραν μουσικότητα καὶ τὴν λεπτὴν καλαισθησίαν τοῦ κ. Μαρτενό καὶ τῆς δεσποινίδος Μαρτενό, ἡ ὁποία συνώδευσεν εἰς τὸ πιάνο, ἐνετείνετο διὰ τοὺς τεχνικοὺς καὶ ἀπὸ μίαν ἄλλην εὐχαρίστησιν. Τὴν εὐχαρίστησιν διὰ τὴν ἀληθινὰ κομψοτάτην λύσιν ἑνὸς δυσκόλου καὶ λεπτοῦ τεχνικοῦ προβλήματος. Ἔχει καὶ ἡ καθαρὰ τεχνικὴ τὴν αἰσθητικήν της καὶ ἂς μὴ θεωρηθῇ ὡς βεβήλωσις ἀν διατείνωμαι ὅτι ὁ κανονικὸς καὶ μόλις ἀκουόμενος ρυθμικὸς κρότος μιᾶς καλῆς μηχανῆς αὐτοκινήτου παρέχει εἰς τὸν τεχνικῶς μορφωμένον ἄνθρωπον αἰσθητικὰς ἡδονὰς ἀνωτέρας φύσεως ἀσχέτως πρὸς τὴν ἄμεσον ὠφελιμότητα τῆς μηχανῆς.

Ἴσως δὲν εἶνε ἄσκοπον αὐτὸ τὸ προοίμιον διότι ὡς τεχνικὸς καὶ ὄχι ὡς μουσικὸς πρόκειται κατὰ παράκλησιν τῆς «Πρωΐας» νὰ περιγράψω συντόμως τὸ τόσον ἐνδιαφέρον αὐτὸ ὄργανον καὶ τὸν τρόπον τῆς λειτουργίας του.

Εἶνε ἀληθινὰ παράδοξον ὅτι ἡ Μουσική, ἡ ὁποία ἀπὸ ὅλας τὰς καλὰς Τέχνας ἀμεσώτερον ἀπευθύνεται πρὸς τὴν ψυχὴν τοῦ ἀνθρώπου, ἡ ὁποία πολλάκις κατορθώνει νὰ ἐκφράζῃ ὅ,τι οὔτε ὁ ἔναρθρος λόγος οὔτε καμμία ἄλλη ἐζωτερίκευσις δὲν ἠμπορεῖ νὰ ἀποδώσῃ, χρησιμοποιεῖ διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τῶν σκο

ΠΡΩΪΑ ΩΡΑ 5η

ΕΘΝΙΚΟΝ ΘΕΑΤΡΟΝ. Αλεξάλου: «Αγαμέμνων». Γ. Σενοπούλου: «Θέσις Ονείρου».
ΠΑΛΛΑΣ-ΓΙΑΝΝΟΥ. «Η Βασιλοπούλα της Πάφου».
ΜΟΝΤΙΑΛ. «Πανζοκλαΐστες».
ΟΛΥΜΠΙΑ. 6.30 μ.μ. Τζ. Τζ. Μόνοιαλ Κίμαρα: «Ο Μορίς Μαρεντ».
Κινηματογράφοι

ΑΤΤΙΚΟΝ. «Γυναικοπόνος της Σεβίλλης». Β' εβδομάς.
ΑΠΟΛΛΩΝ. «Μιά νύχτα στόν Παρά-δεισο».
ΙΝΤΕΑΛ. «Ή νύχτα».
ΚΟΤΟΠΟΥΛΗ. «Γυναίκες εξαίρεσις».
ΣΠΛΕΝΤΙΤ. «Ο Ρωμαίος».
ΟΥΦΑ - ΠΑΑΣ. «Δυό καρδιές σ' ένα κτύπο». Β' εβδομάς.
ΠΑΝΘΕΟΝ. «Έτσι νάνον όλες».
Συνοικιακοί

ΑΡΗΣ. «Πέφτει μιά προαναγγέλουσα».
ΑΣΛΙΑΝΟΝ. «Λούλου». Φιλόφωνο.
ΒΥΡΩΝ. «Ο χόρος των γυναικών».
ΕΛΛΑΣ. «Ο Σαλώμη» κ.λ.π.
ΕΤΟΥΑΛ. «Μαλλιά Νεύρη».
ΚΡΥΣΤΑΛ. «Κωφός».
ΜΑΖΕΣΤΙΚ. «Ο Αντόνιος μπαμπάς».
ΡΟΖΙΚΛΑΙΡ. «Μαντώ Νοραπούλου».
Πειραιώς

ΣΠΛΕΝΤΙΤ. «Ρωσσικά».
ΑΝ-ΤΑΛ-ΑΙΤΟ. «Ο Βασιλοπούλος».
ΚΑΠΙΤΟΛ. «Ή Τρελή μπαλωτή».

Το ραδιόφωνον

ΒΙΕΝΝΗ (517 μ.). 8.40 μ.μ. Τραγούδια και δίφορες φωνές από τήν «Όπερα της Βιέννης Αλφρέδο Πιζαΐης. Έργα Φίλιντοι, Μπαχ, Τόσι, Μπόκε, Πρέστον. 9.20 μ.μ. Συναυλία τής Φιλαρμονικής ορχήστρας Μπεόβεν: «Μι φιλαρμονικό Μαρόνιας» «Συμφωνία», 11.35 μ.μ. Μουσική φροντί.

ΛΕΙΨΙΑ (259 μ.). 8.30 μ.μ. Ένα Βερολίνικο γνώ Βρετόνο κ.λ.π.

ΒΟΡΕΙΟΣ ΙΤΑΛΙΚΟΝ ΣΥΤΡΟΦΗΜΑ (Μιλάνο, Τορίνο, Γενόβη, Τρεντίνο). 9.25 μ.μ. Μουσικό τρίο μ. Βρούνο Γουίζι.

ΛΟΝΔΙΝΟΝ (365 μ.). 8.35 μ.μ. Ορχήστρα. 9.15 μ.μ. Ποιείμ μουσικό. 10.15 μ.μ. Χορός.

ΒΟΥΚΟΥΡΕΣΤΙΟΝ (394 μ.). 8 μ.μ. Όπερα τοφ Γιαίκ. 8.40 μ.μ. Ενρικί τοφ Γιαίκ. 10 μ.μ. Χορός θέατρον.

ΒΕΛΓΡΑΔΙΟΝ (429 μ.). 8.55 μ.μ. Δίσκοι. 9.15 μ.μ. Γιαίκ, Πόρλα. 9.30 μ.μ. Μεταδοσής εκ Ζάγρεβ. Τραγούδια Γιαίκ.

ΡΩΜΗ (441 μ.). 9.45 μ.μ. Μουσικά δοκίμια. 10 μ.μ. Συμφωνικόν κονσέρτο, έργα Φράνκ, Βάγνερ, 11 μ.μ. Κοινωνία. 11.30 μ.μ. Μουσικά «Μπαντιμάν».

ΒΟΥΛΑΙΣΕΤΗ (250 μ.). 9.15 μ.μ. Ο. Ομλίκ παρί Γιαίκ. 11.30 μ.μ. Ωρίγγιαιμ μουσικά. Πιάνο. Έργα Γκλάζουνοφ.

ΒΑΡΣΟΒΙΑ (1411 μ.). 9.15 μ.μ. Ρεσιτάλ πιάνου με έργα Σοπέν.

ΟΟΒΕ ΟβΛΟΒς Εκ τού προϋπολογισού.

Εις πρωϊνήν βεβαίωσιν τής ΕΛΛΑΔΟΣ ΟΛΟΝ ΕΝΟΣ ΕΤΟΥΣ

Τά κακά τής ... μπακαλκής

ρίδα δθρωσιεσθής ΕΛΛΑΔΟΣ ΟΛΟΝ ΕΝΟΣ ΕΤΟΥΣ

ΔΥΟ ΤΕΛΕΥΤΑΙΕΣ ΗΜΕΡΕΣ

Αδριον Εναρξίς άπό τής 15ής πρωϊνής υπό τιμής ή λαστιμένας.

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΣ

ΑΠΟΛΛΟΝ

«ΜΗΝΥΤΟΡ».

Από Πρωΐας εις Πρωΐαν

Ἀποκόμματα

Τί τραγωδίες, ὦ τύποι, ἔχει δημιουργήσει αὐτό τό περίφημο ἐφέ! Ἀλλ' ἐπί τέλους ἐπιστρέφει τόν κόσμον ἡ ἀνεμοστρόβιλος τῶν ἀνδιαφορούντων διά τήν μηχανοπαστάλισιν μετά ὁλίγας ἑβδομάδας ἐπιστρέφει ἀπό διάφορον ἀλλοῦ ἐπιστρέφει τόν κόσμον ἡ ἀνεμοστρόβιλος ἐκεῖνος ἐφέ, τό διάφορον Κοσκί. Τρόπον τινά Σας πάσχω ἐφαρμόζω θέγγματα ἡ διάφορος Κυριακοῦ-Κυριακοῦ ἐπί τῶν πάσας αἱ φυσιαστῆς δοκιμάσεις.

Ἐπιτέ... Μήν εἶπε ἐπί τοῦ πρόσωπον τοῦ ἀπαμπά σου.

Τί ἀποσύμμετρα, μωμᾶ!

Νά, κοιτᾶς τόν κόσμον καί γελᾶς. Ἀπό τήν ἄλλη μεριά ἀπό τήν «Πρωΐαν», γιά τό ἀνεκδιήγητον ἀποδεικτέον βελτίε, ἐπί τῶν ἀνεκδιήγητον ἀποδεικτέον βελτίε, ἐπί τῶν ἀνεκδιήγητον ἀποδεικτέον βελτίε, ἐπί τῶν ἀνεκδιήγητον ἀποδεικτέον βελτίε, ἐπί τῶν ἀνεκδιήγητον ἀποδεικτέον βελτίε.

Ἀλλά τί νά εἴπωμεν καί διά τούς «Ἕνα τόσο μέγα ἀφόρεσε ἀπόλεμο ἀπό ἀφόρεσε στούλε ἐκλείπει. Μά ὁ ἄφρων ἀνεμοστρόβιλος ὁ μιά ἀπό τίς ἀναρίθμητες λίστες ποῦ τά ἀφόρεσε ἀφόρεσε στήν ἀφόρεσε τήν ἀφόρεσε τήν ἀφόρεσε τ

ΠΡΩΪΑ ΩΡΑ 5η

ΜΙΑ ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΙΣ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΓΕΩΡΓΙΟΥ

ΑΡΝΕΙΤΑΙ ΝΑ ΕΚΒΙΑΣΗ ΛΥΣΕΙΣ ΕΠΙΤΡΕΠΟΥΣΑΣ ΤΗΝ ΕΠΑΝΟΔΟΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

ΘΕΣ)ΝΙΚΗ, 21. (Τοῦ ἀνταποκριτοῦ μας).—Εἰς τὸν «Ταχυδρόμον» τῆς Θεσσαλονίκης δημοσιεύεται ἡ κάτωθι συνέντευξις τοῦ βασιλέως Γεωργίου μετὰ τοῦ ἐν Βερολίνῳ ἀνταποκριτοῦ του:

—Ἡ μόνη μου ἱκανοποίησις εἶνε ἡ ἐπιτυχής μου μέχρι τέλους ἀντίστασις εἰς ὅλας τὰς παροτρύνσεις περὶ δράσεως. Ὅταν τοὺς λέγω, ὅτι τὸ καθῆκόν μου εἶνε εἴτε εἶμαι βασιλεύς, εἴτε εὑρίσκομαι εἰς τὸ ἐξωτερικὸν νὰ ἴσταμαι εἰς τὸ μέσον καὶ ὑπεράνω τῶν διχασμῶν διὰ νὰ προλαμβάνω καὶ νὰ καθιστῶ ὀλιγώτερον ὀξείας τὰς συγκρούσεις καὶ νὰ συντελῶ εἰς τὴν ἐπικράτησιν τῶν ψυχραιμοτέρων καὶ ὀρθοτέρων σκέψεων, ὅταν τοὺς ἴδω αὐτὴν τὴν ἀπάντησιν τοὺς βλέπω νὰ ἀπέρχωνται ἔχι καὶ πολὺ ἱκανοποιημένοι καὶ λυποῦμαι διὰ τοῦτο ἀλλὰ δὲν θὰ παραβιάσω ποτὲ τὸ καθῆκόν μου καὶ τὴν ἀλήθειαν διὰ νὰ εὐχαριστήσω οἱονδήποτε. Δὲν ἔκαμα δὲ μέχρι σήμερον παρὰ μόνον τὸ καθῆκόν μου ὡς Ἕλλην. Ποίαν σημασίαν ἔχει ἐὰν εὑρέθησαν τινὲς νὰ μοῦ διαμφισβητήσουν ἀκέμη καὶ τὸ δικαίωμα τοῦτο; Αὐτὰ πάντοτε συμβαίνουν καὶ θὰ συμβαίνουν. Εἶνε ἀνθρώπινα. Εἶνε ἡ λογικὴ τῶν ἀνθρώπων ἐκείνων, κατὰ τοὺς ὁποίους εἰσέδησε Ἕλλην, ἐστὶς ἐγεννήθη εἰς τὸ Χαρτούμ ἢ εἰς τὴν Ἀμερικήν ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ ἐργάζεται διὰ τὴν Ἑλλάδα, ἐνῷ ἐγώ, ἐστὶς ἐγεννήθην εἰς τὰς Ἀθήνας δὲν ἔχω τὸ δικαίωμα αὐτό. Ὁ εἰσεδήποτε αὐτὸς Ἕλλην, κατὰ τὴν λογικὴν ταύτην, ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ ὁμιλῇ διὰ τὴν Ἑλλάδα, ἐνῷ ἐγὼ δὲν πρέπει, δὲν δικαιοῦμαι νὰ ὁμιλῶ, διότι ὁ πάππος μου, ὁ πατήρ μου, ὁ ἀδελφός μου ἐθυσίασαν τὰ πάντα, καὶ αὐτὴν τὴν ζωὴν των διὰ τὴν Ἑλλάδα.

»Αὐτά, νομίζω, ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ τὰ λέγω, διότι: πρῶτον τὸ καθῆκόν μου τὸ ἔκαμα καὶ ἐξακολουθῶ νὰ τὸ κάμνω εὑρισκόμενος καὶ ἐκτὸς τῆς Ἑλλάδος. Ἐκεῖνοι ποὺ εἶνε εἰς θέσιν νὰ τὸ μανθάνουν τὸ γνωρίζουν. Καὶ δεύτερον διότι εἶνε γνωστὸν πόσον ἐλάχιστα ἐνδιαφέρομαι νὰ ἐκβιάσω λύσεις, αἱ ὁποῖαι θὰ μοῦ ἐπέτρεπον νὰ ἐπανέλθω εἰς τὴν Ἑλλάδα, χωρὶς τὴν συγκατάθεσιν ὁλοκλήρου τοῦ λαοῦ».

Ο ΙΣΜΕΤ ΔΙΑΨΕΥΔΕΙ ΤΗΝ ΠΑΡΑΙΤΗΣΙΝ

ΚΩΝ)ΠΟΛΙΣ, 21. (Τοῦ ἀνταποκριτοῦ μας). — Ὁ Κεμὰλ ἐδήλωσεν εἰς τὴν Βουλὴν τῆς Ἀγκύρας, ἐπικροτεῦσαν ὁμοθύμως, ὅτι ὁ Ἰσμὲτ πασᾶς θὰ ἐξακολουθήσῃ πρωθυπουργεύων αἱ δὲ περὶ τοῦ ἐναντίου φῆμαι εἶνε ἀστήρικτοι.

Ὁ τουρκικὸς Τύπος ἐξαίρει τὴν προσπάθειαν τοῦ Ἰσμὲτ διὰ τὰ οἰκονομικὰ τῆς Τουρκίας. Ὁ ἑλληνικὸς Τύπος ἐξ ἄλλου ἐκφράζει τὴν χαρὰν του διὰ τὴν ἐν τῇ ἐξουσίᾳ παραμονὴν τοῦ Ἰσμὲτ πασᾶ, πρωτεργάτου τῆς ἑλληνοτουρκικῆς φιλίας.

Ο ΤΡΟΣΚΥ ... ΡΟΒΙΝΣΩΝ ΕΝ ΑΤΥΧΗΜΑ ΕΝΩ ΗΛΙΕΥΕΝ

ΛΟΝΔΙΝΟΝ, 21. (Ἀθην. Πρακτ.). — Τηλεγραφοῦν ἐκ Κωνσταντινουπόλεως ὅτι ὁ Τρότσκυ ἐλίγου δεῖν ἔπιπτε θῦμα ἀπροέπτου ναυαγίου ἐπισυμβάντος ὑπὸ τὰς ἑξῆς συνθήκας: Χθὲς ἐπέδη μικρᾶς βενζινακάτου μετὰ δύο φίλων του καὶ ἐξέδραμε πρὸς ἁλιείαν εἰς τὴν Προποντίδα. Αἴφνης ἐκ καιρὸς μετεβλήθη καὶ ἡ βενζινάκατος κατελήφθη ὑπὸ τρικυμίας. Ἓν κῦμα τὴν ἔρριψεν ἐπὶ τῶν βράχων μικρᾶς ἐρημονήσου. Ὁ Τρότσκυ καὶ οἱ δύο σύντροφοί του ἀπεβιβάσθησαν εἰς τὴν ἔρημον ἐκείνην ἀκτήν, ὅπου διευνυκτέευσαν ἐκτεδειμένοι εἰς τὸ ψῦχος καὶ τὸν ἄνεμον. Τὴν πρωὶαν διερχόμενον ἁλιευτικὸν τοὺς παρέλαβε καὶ τοὺς μετέφερεν εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν.

ΚΑΡΑΒΑΝΙΟΝ ΑΝΕΠΙΘΥΜΗΤΩΝ ΠΕΡΙΕΡΧΕΤΑΙ ΤΗΝ ΜΕΣΟΓΕΙΟΝ

ΛΟΝΔΙΝΟΝ, 21. (Ἀθην. Πρακτ.). — Τὸ ἀργεντινὸν καταδρομικὸν «Σάκο» κατέπλευσεν εἰς Μασσαλίαν μὲ διακοσίους ἀνεπιθυμήτους ἀπελαθέντας ὑπὸ τῆς ἀργεντινῆς κυβερνήσεως τοὺς ὁποίους τὸ ἀργεντινὸν καταδρομικὸν προσπαθεῖ νὰ ἀπεβιβάσῃ εἰς οἱονδήποτε λιμένα τῆς Μεσογείου. Αἱ γαλλικαὶ ἀρχαὶ ἠρνήθησαν νὰ δεχθοῦν τὸ φορτίον τοῦτο, γαλλικὰ δὲ ἀντιτορπίλλικὰ συνώδευσαν τὸ ἀργεντινὸν καταδρομικὸν μακρὰν τῶν γαλλικῶν χωρικῶν ὑδάτων.

Ο ΛΙΤΒΙΝΩΦ ΕΙΣ ΜΟΣΧΑΝ

ΜΟΣΧΑ, 21. (Ἀθην. Πρακτ.).—Ὁ ἐπὶ τῶν Ἐξωτερικῶν ἐπίτροπος κ. Λιτβίνωφ ἔφθασε σήμερον ἐνταῦθα προερχόμενος ἐκ Γενεύης. Μετ' αὐτοῦ ἐπέστρεψαν ὅλα τὰ μέλη τῆς σοβιετικῆς ἀντιπροσωπείας.

Η ΧΘΕΣΙΝΗ ΔΙΑΛΕΞΙΣ ΤΟΥ ΤΕΧΝΙΚΟΥ ΕΠΙΜΕΛΗΤΗΡΙΟΥ

Εἰς τὴν αἴθουσαν τῆς Ἀρχαιολογικῆς Ἑταιρείας ἐγένετο χθὲς ἡ 17η διάλεξις τοῦ Τεχνικοῦ Ἐπιμελητηρίου μὲ ὁμιλητὴν τὸν διευθυντὴν τῶν Δημοσίων Ἔργων κ. Ἀγγ. Οἰκονόμου καὶ μὲ θέμα «Αἱ νεώτεραι ἀντιλήψεις ὅσον ἀφορᾷ τὴν διαρρύθμισιν τῶν σχεδίων πόλεων καὶ τὴν ἐπέκτασιν αὐτῶν». Κατ' αὐτὴν παρεστησαν οἱ κ. κ. Δίγκας, Π. Ταπαλδάρης, Ι. Μεταξᾶς, Θ. Τσερκεβασίλης, Ν. Βελέντζας, Β. Δεληγιάννης, Κ. Ρακτιβὰν, Πενθερευδάκης, Δ. Λαμπαδάριος, ὁ Σεβασμιώτατος Κορινθίας κ. Δαμασκηνός, πολλοὶ βουλευταὶ καὶ γερουσιασταὶ καὶ ἀρκετὸς κόσμος ἐπιστημόνων.

Ὁ κ. Οἰκονόμου ἐν ἀρχῇ τοῦ λόγου του ἀνέτρεξεν εἰς τὰς ἀντιλήψεις αἵτινες ἐκράτουν διὰ τὰ σχέδια τῶν πόλεων κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ 19ου αἰῶνος, ὁπότε ὁ πληθυσμὸς τῶν μεγαλυτέρων πόλεων τοῦ κόσμου δὲν ὑπερέβαινε τὰς 500 χιλιάδας. Ἀνέφερεν ὅτι λέγω τοῦ μικροῦ πληθυσμοῦ καὶ τῶν βραδέων μέσων συγκοινωνίας τότε, ἡ κυκλοφορία ἦτο λίαν περιωρισμένη, ἡ δὲ διαχάρξις τῶν σχεδίων, περιωρίζετο κυρίως, εἰς τὴν αἰσθητικὴν ἄποψιν, ἥτις τότε ἔκλινεν ὑπὲρ τοῦ κανονικοῦ σχήματος.

Προχωρῶν περαιτέρω ἐξήτασε τὴν προοδευτικὴν αὔξησιν τοῦ πληθυσμοῦ τῶν μεγάλων πόλεων ἐξ ἧς ἐπῆλθε μεγάλη αὔξησις τῆς κυκλοφορίας καὶ ἐκ τούτου ἀνάγκη χρησιμοποιήσεως μέσων ἐμαδικῆς μεταφορᾶς.

Ἐξήγησεν εἶτα τὴν μεταβολὴν τῶν ἀντιλήψεων ἐν τῇ διαχράξει τοῦ σχεδίου τῶν πόλεων τὴν ἐπιβληθεῖσαν ἐκ τῆς ἀνάγκης συντομεύσεως τῶν ἀποστάσεων, τὴν ἐγκατάλειψιν τοῦ κανονικοῦ ὀρθογωνίου σχήματος καὶ τὴν ἀποδοχὴν διαγωνίων ἀπὸ κέντρου εἰς κέντρον.

Προχωρῶν ἀνέπτυξεν ὅτι σήμερον αἱ ἐπεκτάσεις τῶν πόλεων, ὅταν ὁ πληθυσμὸς αὐτῶν ἐγγίζῃ τὸ ἓν ἑκατομμύριον, πρέπει νὰ γίνωνται εὐχὶ κατὰ σχηματικὴν ἐπέκτασιν τῆς κεντρικῆς πόλεως περιφερικῶς ἢ καθ' ὡρισμένας διευθύνσεις, ἀλλ' ὑπὸ μορφὴν δορυφόρων πόλεων, περιφερικῶς ἱδρυομένων, μὲ διαμέσους μεγάλους ἐλευθέρους χώρους καὶ δασωμένας ἐκτάσεις.

Ἐξέθηκεν εἶτα ὅτι αἱ παλαιαὶ πόλεις πρέπει ὑπὸ τειαύτην κατεύθυνσιν νὰ διαρρυθμίζωνται βαθμηδὸν καὶ κατ' ἐλίγον, ἐτόνισε δὲ τὴν ἀπόλυτον ἀνάγκην τῆς ἀποσυγκεντρώσεως τῶν κέντρων ἐμπορίου, βιομηχανίας καὶ ἀναψυχῆς καὶ ἀνέφερε τὰς ἀπόψεις ὡς πρὸς τὴν διάταξιν τῶν σιδηροδρόμων καὶ τῶν σταθμῶν αὐτῶν, ἐτόνισε τὴν ἀνάγκην ἑνοποιήσεως τῶν ὑπηρεσιῶν μεταφορᾶς καὶ τὴν ἐπιβεβλημένην χρησιμοποίησιν ὑπογείων σιδηροδρόμων.

Τέλος ἀνέπτυξε τὰ βάσει τῶν νεωτέρων ἀντιλήψεων συνταχθὲν σχέδιον τοῦ μείζονος Βερολίνου καὶ κατέληξε μὲ τὴν εὐχὴν ὅπως καὶ διὰ τὰς μείζονας Ἀθήνας ἱδρυθῇ σύνδεσμος ὁ ὁποῖος νὰ μελετήσῃ καὶ προετοιμάσῃ τὰ κατὰ τὰς νεωτέρας ἀντιλήψεις σχέδιον τῶν μειζόνων Ἀθηνῶν, ἐντὸς πάντοτε τῶν ὁρίων τῆς δυναμικότητος τῆς πόλεως.

ΑΙ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑΙ ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΤΗΣ ΝΥΚΤΟΣ

ΤΡΙΤΗ ΕΚΔΟΣΙΣ

Ο ΧΑΜΠΡΟ ΔΕΝ ΔΙΔΕΙ ΤΗΝ ΠΡΟΚΑΤΑΒΟΛΗΝ

ΟΜΙΛΟΣ ΜΟΝΟΝ ΣΤΑΦΙΔΕΜΠΟΡΩΝ ΕΙΝΕ ΔΙΑΤΕΘΕΙΜΕΝΟΣ ΝΑ ΔΩΣΗ ΠΡΟΚΑΤΑΒΟΛΗΝ ΕΝΑΝΤΙ ΤΗΣ ΣΤΑΦΙΔΟΣ ΤΗΣ ΠΡΟΣΕΧΟΥΣ ΕΣΟΔΕΙΑΣ

ΣΟΒΑΡΑΙ ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΕΙΣ ΞΕΝΗΣ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗΣ ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΤΗΤΟΣ

Η ΕΛΛΑΣ ΕΧΕΙ ΕΠΙΒΑΡΥΝΘΗ ΥΠΕΡ ΤΟ ΔΕΟΝ ΜΕ ΕΞΩΤΕΡΙΚΑΣ ΥΠΟΧΡΕΩΣΕΙΣ

ΑΘΕΡΑΠΕΥΤΩΣ ΠΑΘΗΤΙΚΟΝ ΤΟ ΙΣΟΖΥΓΙΟΝ ΠΛΗΡΩΜΩΝ ΤΗΣ ΧΩΡΑΣ

ΠΑΡΙΣΙΟΙ, 21. (Τοῦ ἀνταποκριτοῦ μας). — Ἐκ τῶν σημερινῶν νεωτέρων πληροφοριῶν ἐν σχέσει πρὸς τὸ Ἑλληνικὸν οἰκονομικὸν πρόβλημα, δὲν φαίνεται ἐπιβεβαιουμένη ἡ εἴδησις καθ' ἣν ὁ Χάμπρο εἶνε διατεθειμένος νὰ δώσῃ προκαταβολὴν πρὸς τὴν Ἑλλάδα ἔναντι τῆς ἐνδεχομένως γενησομένης ἀπὸ μέρους τῆς Δημοσιονομικῆς Ἐπιτροπῆς πρὸς τὰς Μεγάλας Δυνάμεις σχετικῆς συστάσεως πρὸς χορήγησιν, ὑπὸ ὅρους, τῆς προκαταβολῆς ταύτης. Ἀλλ' αἱ κυβερνήσεις τῶν Μεγάλων Δυνάμεων δὲν ἐμελέτησαν εἰσέτι τὸ ζήτημα καὶ συνεπῶς δὲν δύναται ἀπὸ τοῦδε νὰ γίνῃ λόγος περὶ αὐτῶν. Ἀγγλικὸς ὅμως ὁμιλος σταφιδεμπόρων εἶνε διατεθειμένος νὰ προκαταβάλῃ διὰ τῶν Τραπεζῶν του πρὸς τὴν Ἑλλάδα ἕνα ποσὸν ἔναντι τῆς ἀξίας τῆς σταφίδος τῆς προσεχοῦς ἐσοδείας.

ΟΙ ΟΡΟΙ ΤΗΣ ΔΗΜΟΣΙΟΝΟΜΙΚΗΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ

Αἱ ἀντιλήψεις τῆς Δημοσιονομικῆς Ἐπιτροπῆς δὲν φαίνεται νὰ ἔχουν μέχρι σήμερον μεταβληθῆ, παραμένουσαι οἷαι ἐξετέθησαν πρὸς τὸν κ. Μαρῆν πρὸ τῆς ἐντεῦθεν ἀναχωρήσεώς του τὸ παρελθὸν Σάββατον, ὡς ἐτηλεγράφησα ταύτας τὴν νύκτα τοῦ Σαββάτου πρὸς τὴν «Πρωΐαν».

Αἱ ἀντιλήψεις αὐταὶ ἔχουν εἰς τὰ κύρια σημεῖά των ὡς ἑξῆς: Ἡ Δημοσιονομικὴ Ἐπιτροπὴ συνιστᾷ τὴν ἰσοσκέλισιν τοῦ προϋπολογισμοῦ διὰ νέας φορολογίας καὶ μεγαλυτέρων οἰκονομιῶν εἰς τὰ κονδύλια τῶν δαπανῶν, ἐπίσης δὲ καὶ δι' ἐσωτερικῶν οἰκονομικῶν διαρρυθμίσεων, μετατροπῆς τῶν ἐσωτερικῶν δανείων κλπ. Ἡ Ἐπιτροπὴ ἀποδέχεται τὴν ἀναστολὴν τῆς καταβολῆς τῶν χρεωλυσίων τῶν ἐξωτερικῶν δανείων τῆς Ἑλλάδος ἐπὶ ἓν ἔτος, τοῦ ἀντιστοίχου ποσοῦ κατατιθεμένου εἰς τὴν Τράπεζαν τῆς Ἑλλάδος εἰς δραχμὰς διὰ λογαριασμὸν τοῦ Διεθνοῦς Οἰκονομικοῦ Ἐλέγχου, ἐγκρίσει τοῦ ὁποίου καὶ μόνον δύναται ἡ Ἑλλὰς νὰ διαθέσῃ τὰ ἀναγκαιοῦντα κεφάλαια διὰ τὴν συνέχισιν τῶν ἀποξηραντικῶν ἔργων τῆς Μακεδονίας. Ὑπὸ τοὺς ὅρους τούτους, ἡ Ἐπιτροπὴ θὰ συστήσῃ ὅπως καὶ ἡ Ἑλλὰς περιληφθῇ εἰς τὸ γενικὸν σχέδιον περὶ ἐνισχύσεως τῶν οἰκονομικῶς πασχόντων κρατῶν, χορηγουμένης εἰς αὐτὴν ἐκ τοῦ συναφθησομένου διεθνοῦς δανείου ἑνὸς ποσοῦ ἐκ δύο ἑκατομμυρίων λιρῶν. Ἐν τέλει ἡ ἐπιτροπὴ συνιστᾷ τὴν ἐγκατάστασιν ἐλέγχου ἐπὶ τῆς κινήσεως τοῦ ἑλληνικοῦ προϋπολογισμοῦ, τὸν ὁποῖον ἔλεγχον θὰ ἀσκῇ σύμβουλος, ὁρισθησόμενος ὑπὸ τοῦ Συμβουλίου τῆς Κοινωνίας τῶν Ἐθνῶν.

ΑΠΕΛΥΘΗΣΑΝ 50 ΤΡΟΧΙΟΔΡΟΜΙΚΟΙ

Οἱ ἐμμένοντες εἰς τὴν ἀπεργίαν τροχιοδρομικοί, προσῆλθον πρὸς ἐργασίαν χθὲς τὴν 4ην πρωϊνὴν καὶ οὕτω ἡ ἀπεργία ἐλύθη τελείως.

Ἡ Ἑταιρεία, δι' ἀνακοινωθέντος της, εἶχεν εἰδοποιήσει ὅτι θ' ἀπελύοντο ὅσοι δὲν ἀνελάμβανον ὑπηρεσίαν ἐντὸς 24 ὡρῶν, δηλαδὴ μέχρι τῆς 6ης π.μ. τῆς χθές. Παρὰ ταῦτα, ὅμως, ἔθεσε περὶ τοὺς πεντήκοντα ὑπαλλήλους της ἐκτὸς ὑπηρεσίας, καθ' ἣν στιγμὴν ἡ ἀπεργία εἶχε λυθῆ τελειωτικῶς δύο ὥρας πρὸ τοῦ τέλους τῆς ὁρισθείσης προθεσμίας. Ἡ συλληφθεῖσα ἀπεργιακὴ ἐπιτροπὴ ἀφέθη ἐλευθέρα.

ΑΝΕΦΑΡΜΟΣΤΟΙ

ΑΙ ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΕΠΙΜΕΛΗΤΗΡΙΟΥ

Ἡ εἰδικὴ ἐπιτροπὴ τοῦ Ἐμπορικοῦ Ἐπιμελητηρίου κατήρτισε τὰς προτάσεις της διὰ τὴν μείωσιν τῶν εἰδῶν εἰσαγωγῆς, τὰς ὁποίας θὰ ὑποβάλῃ ἐντὸς τῆς ἑβδομάδος εἰς τὴν Κυβέρνησιν.

Ὁ κ. ὑπουργὸς τῆς Ἐθν. Οἰκονομίας, ὁμιλῶν σχετικῶς, ἀνεκοίνωσεν ὅτι ἡ ἐφαρμογὴ τῶν προτάσεων τούτων καθίσταται δυσχερής, λόγῳ τοῦ ὅτι εἶνε σχεδὸν ἀνέφικτος ἡ ἄσκησις ἐλέγχου εἰς τὰ ἀποθέματα τῶν ἐμπόρων, καθὼς καὶ ἡ ἐπίθεψις ἐπὶ τῆς καταναλώσεως.

ΤΟ ΥΠΟΜΝΗΜΑ ΤΩΝ ΚΑΘΗΓΗΤΩΝ ΤΗΣ ΝΟΜΙΚΗΣ

Οἱ καθηγηταὶ τῆς Νομικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν ὑπέβαλον πρὸς τὸν ὑπουργὸν τῆς Παιδείας ὑπόμνημα διαμαρτυρίας ἐν σχέσει μὲ τὴν μεταβατικὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 346 τοῦ ὑπὸ ψήφισιν Ὀργανισμοῦ τοῦ Πανεπιστημίου, εἰς τὸ ὁποῖον τονίζουν τὰ ἑξῆς:

«Ἡ διάταξις αὕτη ἐπροτάθη ἐν τῇ Βουλῇ τὸ πρῶτον μὲ τὴν δικαιολογίαν ὅτι ἡ Νομικὴ Σχολὴ κρίνασα κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος ὑποψηφίους διὰ τὴν δευτέραν τακτικὴν ἕδραν τῆς Πολιτικῆς Οἰκονομίας καὶ ἐκλέξασα ἔκτακτον καθηγητὴν τὸν κ. Ν. Ζολώταν, ἀποδεχθέντα καὶ ἀναλαβόντα τὴν νέαν του θέσιν, εἶχεν ὑποτιμήσει τὴν Νομικὴν Σχολὴν τοῦ Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης, ἐν ἢ οὗτος διετέλει ἀπὸ διετίας τακτικὸς καθηγητής. Πρὸς διόρθωσιν τῆς κρίσεως ταύτης τῆς Σχολῆς ἡμῶν ὁρίζει τὸ ἄρθρον 346 ὅτι ἅμα τῇ δημοσιεύσει τοῦ νόμου καθίσταται ὁ καθηγητὴς οὗτος τακτικός.

Ἐπειδὴ ἡ ὑπὸ ψήφισιν διάταξις αὕτη ἐμμέσως ἀναιρεῖ τὴν κρίσιν τῆς Σχολῆς καὶ οὕτω δημιουργεῖ ἀνωμαλίαν ἄνευ προηγουμένου εἰς τὴν Πανεπιστημιακὴν παράδοσιν, λαμβάνει τὴν τιμὴν νὰ παρακαλέσῃ ὅπως ἡ Κυβέρνησις εἰσηγηθῇ καὶ ἐπιδιώξῃ τὴν ἀπάλειψιν τῆς διατάξεως ταύτης, ἥτις ἄλλως τε εὑρίσκεται εἰς ἀπόλυτον ἀντίθεσιν πρὸς τὴν διὰ τοῦ νομοσχεδίου διατηρουμένην ἀρχὴν τῆς ἐπιστημονικῆς αὐτοτελείας τῶν Σχολῶν.

Ἡ Νομικὴ Σχολὴ ἀποδίδει τόσῳ θεμελιώδη σημασίαν εἰς τὴν διάταξιν, ὥστε θεωρεῖ καθῆκόν της νὰ δηλώσῃ ὅτι δὲν θὰ δυνηθῇ νὰ συνεργασθῇ μετὰ καθηγητοῦ διορισθησομένου κατὰ τοιοῦτον τρόπον καὶ κατ' ἀκολουθίαν ἡ παραμονή ἡμῶν ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ θὰ καταστῇ ἀδύνατος.»

Τὸ ὑπόμνημα ὑπογράφουν ὁ κοσμήτωρ τῆς Νομικῆς Σχολῆς κ. Κ. Πολυγένης καὶ οἱ καθηγηταὶ κ.κ. Α. Ἀνδρεάδης, Α. Παππούλιας, Θ. Πετιμεζᾶς, Κ. Ράλλης, Κ. Τριανταφυλλόπουλος, Θ. Ἀγγελόπουλος, Κ. Βαρβαρέσος, Γ. Μπαλῆς, Γ. Μαριδάκης καὶ Α. Σβῶλος.

Ἐρωτηθεὶς σχετικῶς ὁ κ. ὑπουργὸς τῆς Παιδείας ἀνεκοίνωσεν ὅτι τὴν διάταξιν ταύτην εἰσηγήθησαν οἱ Μακεδόνες βουλευταί, ἐγένετο δὲ ὁμοθύμως δεκτὴ ὑπὸ τῆς Βουλῆς καὶ τῆς Γερουσίας. Πάντως τὸ ζήτημα—κατέληξεν ὁ κ. ὑπουργὸς—θ' ἀχθῇ ἐνώπιον τῆς Συγκλήτου καὶ ἐν ἀνάγκῃ ἐνώπιον τοῦ ὑπουργικοῦ Συμβουλίου μετὰ τὴν ἔκδοσιν τοῦ σχετικοῦ διατάγματος.

Ἡ Σύγκλητος, συνερχομένη ἐιδικῶς σήμερον, θὰ συζητήσῃ ἐπὶ τῶν ἀπόψεων τῶν καθηγητῶν τῆς Νομικῆς Σχολῆς.

ΠΑΡΑΠΟΝΑ ΤΩΝ ΚΑΤΟΙΚΩΝ ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ

Ἐξαμελὴς ἐπιτροπὴ τῶν κατοίκων Ἄνω καὶ Κάτω Ἡρακλείου Ἀττικῆς, δι' ὑπομνήματος, διαμαρτύρεται ἐξ ὀνόματος ὁλοκλήρου τῆς Κοινότητος διὰ τὸν ἀπὸ τῆς 18ης παρελθόντος μηνὸς πλημμελῆ φωτισμόν.

Μία τακτικὴ τῆς ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ κ. Πουανκαρὲ κυβερνήσεως Ἐθνικοῦ Συνασπισμοῦ, ἥτις ἐπέτυχε τὴν ἀναστήλωσιν τοῦ γαλλικοῦ φράγκου. Ἐπίσης ὑπέμνησε τὸν σχηματισμὸν πέρυσιν ἐν Βρετανίᾳ ἐθνικῆς κυβερνήσεως ἥτις ἀντιμετώπισε τελεσφόρως τὴν ἀγγλικὴν κρίσιν.

Κατὰ τὴν συνομιλίαν του μετὰ τοῦ κ. Νέγρη περὶ τῆς ἐξελίξεως τῶν ἐθνικῶν πραγμάτων, ὁ κ. Βενιζέλος δὲν ἀπέκρυψε τὴν αἰσιοδοξίαν του περὶ τελικῆς ὑπερνικήσεως τῶν σημερινῶν δυσχερειῶν.

Β' ΕΚΔΟΣΙΣ

ΗΑΓΟΡΕΥΣΙΣ ΤΟΥ ΙΑΠΩΝΟΣ ΥΠΟΥΡΓΟΥ ΤΩΝ ΕΞΩΤΕΡΙΚΩΝ ΕΠΙ ΤΟΥ ΣΙΝΟ-ΙΑΠΩΝΙΚΟΥ

ΛΟΝΔΙΝΟΝ, 21. (Ἀθην. Πρακτ.). — Ἀναγγέλεται ἐκ Τόκιο ὅτι ὁ ὑπουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν Γιοσιτσάβα ὁμιλῶν εἰς τὴν Δίαιταν ἐπὶ τῆς ἐξωτερικῆς διαφορᾶς, ἀφοῦ ἐξέθεσε διὰ μακρῶν γεγονότα τὰ λαβόντα χώραν ἐν Σαγκάῃ, κατέληξεν ὡς ἑξῆς:

—Ἐξέθεσα πρὸς ὑμᾶς ἐν γενικαῖς γραμμαῖς τὰς ἐξελίξεις τῶν ἐξωτερικῶν μας σχέσεων. Ἐφ' ὅσον συμφέροντα τῆς Ἰαπωνίας ἐν Μαντζουρίᾳ εἶναι φαλκιώδεις σημασίας ἀπὸ πολιτικῆς ἀπόψεως, ἐν τῇ κυρίως Κίνᾳ συμφέροντα αὐτῆς εἶνε ἐμπορικῆς μᾶλλον παρὰ πολιτικῆς φύσεως. Κατελεύθαν, ἂν ἡ κυβέρνησις τοῦ Νανκίν καὶ τὸ κομμουνιστικὸν κόμμα ἐγκαταλείψουν τὴν ἀντιπαράθεσιν τῶν πολιτικῶν καὶ ἀφιερώσουν ἅπαν αὐτῶν τὴν δραστηριότητα εἰς τὴν ἐσωτερικὴν ἕνωσιν, τὴν εἰρήνην, τὴν οἰκονομικὴν εὐημερίαν καὶ τὴν ἀνάπτυξιν. Ἐπὶ τῇ βάσει τούτων ἐπιδιώκω τὴν ἐξομάλυνσιν τῶν σχέσεων μεταξὺ τῶν δύο χωρῶν. Ἐπὶ τῇ βάσει ταύτῃ θὰ ἠδυνάμην νὰ προσδέσω, ἐν σχέσει πρὸς τὴν ἐπικρατοῦσαν ἐν Εὐρώπῃ καὶ Ἀμερικῇ ἀντίληψιν, ὅτι αὐτὴ δὲν ὑπῆρξε πάντοτε σωστή πρὸς τὴν Ἰαπωνίαν ἀπὸ τῆς ἐμφανίσεως τοῦ Ἐθνικιστικοῦ ζητήματος καὶ ἰδίως κατόπιν τῶν γεγονότων τῆς Σαγκάῃ. Ἡ ἀτμόσφαιρα αὕτη ἐπηρεάσθη ἐκ διαστρεβλώσεως τῶν γεγονότων ἀναλεμένης εἰς πληροφορίας κινεζικῆς πηγῆς καὶ εἰς παρεξηγήσεις παντὸς εἴδους. Εἶμαι ἀβέβαιος ἐὰν τὰ αἰσθήματα τῶν Δυτικῶν Δυνάμεων δὲν θὰ βραδύνουν νὰ ἐκδηλωθοῦν φιλικὰ ὑπὲρ τῆς Ἰαπωνίας».

ΣΟΒΑΡΩΤΑΤΑ ΕΠΕΙΣΟΔΙΑ ΕΙΣ ΤΟ ΝΕΟΧΩΡΙΟΝ ΜΕΣΟΛΟΓΓΙΟΝ

ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΙΣ ΣΥΛΛΗΦΘΕΝΤΩΝ

ΠΑΤΡΑΙ, 21. (Τοῦ ἀνταποκριτοῦ μας).—Ἐκ τὴν Ἀνωτέραν Διοίκησιν Χωροφυλακῆς ἐδόθη τηλεγράφημα τοῦ διοικητοῦ χωροφυλακῆς Μεσολογγίου περὶ σοβαρωτάτων ἐπεισοδίων λαβόντων χώραν εἰς τὸ χωρίον Νεοχώριον.

Εἰς τὸ χωρίον τοῦτο μετέβη προχθὲς ὁ δημοσιογράφος εἰσπράκτωρ Βαρβαρῆγος ὅστις ἐγκαταστάθεν τὸν ἀστυνομικὸν σταθμὸν ἐκάλεσε τοὺς χωρικοὺς πληρώσουν τοὺς φόρους. Μεταξὺ τῶν ἄλλων ἔκλεσε καὶ τοὺς Θ. Καρατζογιάννην καὶ Δημ. Μπαρᾶν. Οὗτοι ἠρνήθησαν, ὁ δὲ εἰσπράκτωρ διέτασσε σύλληψίν των. Μετ' ὀλίγον ὅλος ὁ πληθυσμὸς τοῦ χωρίου, ἀνερχόμενος εἰς 500, συνηγέρθη κραυγάζων καὶ ἀναφωνῶν ἐπιθετικῶς κατὰ τοῦ ὁποίου ἀπαλλάσσει τὸν κρατοῦντας τὸν ἀστυνομικὸν κατάστημα ἀξιεύοντες τὴν ἀπελευθέρωσιν τῶν συλληφθέντων.

Οἱ τρεῖς χωροφύλακες τοῦ σταθμοῦ ἐκρύβησαν ἐντὸς αὐτοῦ εἰ δὲ κάτοικοι διέρρηξαν τὸ κρατητήριον καὶ ἀπηλευθέρωσαν τοὺς δύο κρατουμένους. Μετέβησαν κατόπιν εἰς τὸ καφενεῖον τοῦ χωρίου ἐφ' ὅπου εὑρίσκετο ὁ εἰσπράκτωρ, οἱ ζωηρότεροι ἐξ αὐτῶν ἐπεχείρησαν νὰ τὸν κακοποιήσουν, συγκρατηθέντες ἀπὸ τοὺς σωφρονεστέρους. Βραδύτερον ἔφθασεν εἰς τὸ χωρίον ἐξ Αἰτωλικοῦ δύναμις χωροφυλάκων καὶ ἀποκατέστησε τὴν τάξιν. Ἐξέδοσαν ἐντάλματα συλλήψεως κατὰ 10 πρωταιτίων τῶν ὁποίων δὲν ἐπραγματοποιήθη ἀκόμη ἡ σύλληψις.

ΚΑΤΑΔΙΚΗ ΤΩΝ ΚΑΤΑΧΡΑΣΤΩΝ ΤΗΣ ΠΡΟΣΦΥΓΙΚΗΣ ΤΡΑΠΕΖΗΣ ΤΗΣ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

ΘΕΣ)ΝΙΚΗ, 21. (Τοῦ ἀνταποκριτοῦ μας).—Ἀπελευθερωθέντες ἀπόψε οἱ κατηγορούμενοι κατεφύγοσαν τὴν Προσφυγικὴν Τραπέζης Κύνστας καὶ Παπαδημητρίου. Ὁ πρῶτος ἰσχυρίσθη ὅ